

hiába, hisz idén is ők foglalták el az első három helyet, maguk mögé utasítva az ország többi versenyzőit: 1. hely *Csikós Edina*, 2. hely *Krasznai-Kis Eszter*, 3. hely *Nagrant Tünde*. Ezzel a eredményükkel pedig lehetőséget kaptak arra, hogy a 2009-

ben Pekingben megrendezendő világbajnokságon részt vehessenek, képviselve ezzel városunkat, megyénket, és az országot is. Amennyiben az anyagi forrásokat sikerül előteremteni, a szarvasiak 2009. augusztus 15-én Pekingbe utaznak!

„...nekem a gyorsírók barátaim...”

Ebben a hangulatban érkezett a terembe a két gyertyás, számitógép-billentőzetet ábrázoló torta, szimbolizálva a helyi csoport 2. születésnapját.

De a sornak nincs vége: a helyi csoport további meglepetéssel készült. Egy gyönyörű verssel és személyes ajándékkal köszöntö meg Tóthné Jansik Erzsébetnek eddigi kitartó és eredményes munkáját, lelkesedését, segítőkészségét, önzetlenségét.

Az ülést Babák Mihály pol-

gármester úr zárta, aki elmondta, hogy neki barátai a gyorsírók, hiszen a parlamentben ők írják le a beszédeket, ők fejeznek be egy-egy félbehagyott mondatot, és ezzel nagyon értékes munkát végeznek. Szívből gratulált az eddigi eredményekhez, a csoport működéséhez pedig további jó munkát kívánt.

A helyi csoport ezúton kíván mindenkinek sikerekben gazdag új esztendő.

Csikós Edina, a helyi csoport krónikása

Akiknek köszönet jár a támogatásért

Szarvas Város Képviselő-testülete, Vida Béla, Huszárik Gábor, Körös TV, Newjsag, Szarvas és Vidéke Hetilap, Liska Tamás, Cervusprint Bt., Békés Megyei Önkormányzat, Szarvas Város Köznevelési és Közgazdasági Intézménye, Tessedik Sámuel Főiskola, Dr. Puskás János rektor, Oncsik Valéria, Informatikai Kft., Csabacsüd Nagyközség Képviselő-testülete, Szarvasi Öregdiákok Baráti Köre Egyesület, Békésszentandrás Nagyközség Képviselő-testülete.

Arcélek Szentegyházáról

Mint olyan sokan a Szentegyházi Gyermekfilharmónia koncertje után, fogadtunk „látatlanban” két fiatalot otthonunkban. A véletlen úgy hozta, hogy két „idősebb” leány került hozzánk. Réka: kislányos arc, kislányos alkat. Egész este hallgatag volt. Elmondta, hogy beteg. Móni: igazi hölgy; fesztelen, mosolygós beszédű. Bár úgy láttuk meglehetősen a korkülönbség köztük, kiderült, hogy mindketten 18 éves középiskolások.

Réggel pihentem ebredtek, indulásig volt egy kis idő beszélgetni. Úgy gondoltam, egy rövid riport erejéig érdemes lehet külön-külön is leülni velük, végül is: ők erdélyi magyarok, kijöhet belőle valami érdekes. Két évtizedes újságírói ténykedés után (gondoltam én), nem érheti nagy meglepetés az embert. Tévedtem. Ezek a lányok nem erdélyi magyarok, hanem MAGYAROK. Olyan természetességgel viselik magyarságukat, mint ahogy lélegeznek. Épp ezért ez a téma fel sem merült a beszélgetés során. (Csak indulás előtt, az autóbussznál kérdeztem rá, hogy jól beszél-e a románul. Hááát...) Nálunk az ilyen korú lányok – gyerekek, akik közül csak keveseket érdekel a világ rajtuk kívül eső része. Ha elolvassák a szinte szó szerint lejegyzett szöveget – amelyben megőriztem az élőbeszéd fordulatait is –, egészen mást fognak tapasztalni.

Simó Beáta Réka

1990. június 1-jén születtem Csíkszeredában. Édesapám István, jelenleg kamionsofőr, Édesanyám, Zsuzsanna, nagyon sokat betegeskedett. 1997-ben megállapították, hogy valamilyen rákhoz hasonló betegsége van, ezért egy nagyon súlyos műtéten esett át. Eltávolították az egyik veséjét és a lépét. A műtét sikerében még az orvosok is kételkedtek, de hála Istennek sikerült. Sajnos ezzel nem ért véget...

Ahogy teltek az évek, Édesanyám minden betegségét elkapott.

2005. július 19-én agyvérzésben meghalt. Engem ez a tény nem lepett meg, hiszen amióta az eszem tudom, olyan nap nem telt el, hogy ne láttam volna, hogyan szenved, de nem akarja mutatni, hogy minket ne szomorítson el. Lehet, hogy borzasztóan hangzik, de én úgy gondolom, jobb így neki, többet nem szenved... Mindenkit elképeszt, hogy mondhatok ilyent, hisz az Édesanyámról van szó, de én tudom hogy neki így jobb... Mindenki másképp gon-

dolkodik a halálról, én mindenképpen pozitívan gondolok rá...

Az fájt nekem a legjobban, hogy félárván maradt a húgom, Andrea, aki akkor 13, öcsém pedig 12 éves volt. Tisztában voltam azzal, hogy édesapámnak dolgoznia kell, és nekem kell vigyáznom a testvéreimre. Pontosan ebben a korban lett volna szükség édesanyánkra, de hát ... így alakult... Mi tovább kell éljünk.

A nagyszüleim és rokonaim segítségével egyre jobban alakultak a dolgok. Rengeteg barátom és barátóm van, akik tényleg mellettem álltak és állnak mindig, jobban-rosszban. Nagyon sok emberrel ismerkedtem meg, főleg azért, mert nagyon sokszor váltottam iskolát. Jelenleg a székelyudvarhelyi Tamási Áron Elméleti Gimnáziumban járok a 12. osztályba, teológia-filológia szakon. 2005-2007-ig pedig a csíkszeredai Segítő Mária Elméleti Liceumban tanultam. Innen azért mentem el, mert először is nagyon szeretem, ha változatos az életem, és minél több embert megismerhetek, másodsorban: kiderült, hogy a húgom Udvarhelyre szeretne menni zeneiskolába, és én segíteni szerettem volna neki, hiszen ő nehezen szokja az új környezetet. Így tehát Édesapám beleegyezésével új sulit kezdtem. Így utólag úgy gondolom, hogy jó döntés volt. Ma már Andrea is szereti ott, és nagyon szépen énekel. Az a lány ő, aki szólót énekelt a koncerten.

Sikeres érettségi után idegen nyelveket vagy pszichológiát szeretnék tanulni valahol külföldön. Aztán majd kiderül, hogyan tovább. Nagyon vonz a pszicho, szeretek az emberekkel beszélgetni, tanácsot adni. Ugyanakkor tetszik az is, hogy idegenvezető legyek, és rengeteget utazzak. Ezért is szeretem a filharmóniát, hiszen lassan a kilencedik éve, hogy tagja vagyok. Nagyon sok turnén részt vettem, sok országot, várost és még ennél is több embert megismertem. Szeretek együtt énekelni a barátaimmal. Legjobban az tetszik, hogy annyi éneket megtanulunk, és sehol nem vállalhatunk szünetet a világon. Rengeteg dalszöveg van a birtokomban, más népek dalaiból is, pl.: török, lengyel, szlovák, német, angol, román, francia. Sajnos nem hiszem, hogy sokáig leszek tagja, mert mindjárt itt az egyetem, és majd valahol dolgoznom is kell, úgyhogy nem lesz időm mindenre. De azért néha föl fogok állni koncertezni, még akkor is, ha 22 éves leszek.

Mi az érték számomra? Hát úgy gondolom, hogy az őszinteség és a szeretet a legfontosabb, mert ha tudok őszinte lenni, akkor tudok őszintén szeretni... Fontos hogy önmagunk legyünk, bárhol is vagyunk, és ne hagyjuk, hogy elnyomjanak mások. Fontos, hogy optimistának érezzük magunkat, és rengeteget nevelsünk, mosolyogjunk. Emberi kapcsolatainkat őszinteségre és vidámságra kell építsük, és bármi is van, meg kell beszélni, és nem a szőnyeg alá söpörni a gondokat... Vigyünk egy kis humort az életünkbe, hogy ne teljenek unalmasan napjaink.

Egy idézettel zárnam ezt a beszélgetést: „A mosoly egy olyan görbe vonal, ami mindent egyenesbe hoz!”

Lejegyezte:

Kutas Ferenc